

KATEE ROBERT

*De
wilde
jacht*

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Evelyn

Mijn oma heeft me alles geleerd wat ik weet.

Ze was een verdorde gerimpelde oude heks toen mijn moeder overleed en mij op zesjarige leeftijd alleen achterliet. Bunny, zoals ze per se wilde dat ik haar noemde, kwam aanrijden in een stokoude auto, keek naar me en maakte een meelevend geluid. ‘Je lijkt op haar, hè? Stap in, vogeltje. Daar uit je neus staan vreten schiet ook niet op.’

Ze had weinig respect voor wetten, menselijk of anderszins, maar Bunny had zelf een eindeloze lijst met regels die bijna onmogelijk bij te houden waren. Zeg geen spreuken tijdens een zonsverduistering. Als je liegt, doe het dan goed. Het maakt niet uit welk pad je bewandelt in het leven, zolang het maar het juiste voor jou is.

En blijf verdomme uit de buurt van vampiers.

Bunny draait zich waarschijnlijk om in haar graf. Of dat zou ze doen als ik haar begraven had. Ze stierf de dag na mijn achttiende verjaardag. Onze soort houdt niet van begraven, nog iets wat ze me heeft geleerd. We worden liever weer één met de

elementen, onze as als kleine stukjes sterrenstof die terugkeren naar de aarde, het water, de lucht en het vuur. Ze hield vast aan dit leven tot ze niet langer nodig was en toen ging ze verder, om paden te bewandelen waar ik haar niet kan volgen.

Het is maar goed dat ze niet kan zien wat er van me geworden is.

Een goed voorbeeld: de bloedmooie vampier die naast me tegen de bar leunt. Lizzie is niet mijn vriendin. Ze doet niet aan labels en ik ben te veel het kind van Bunny om met een vampier te daten.

Maar met eentje naar bed gaan?

Ik heb altijd graag grenzen opgezocht. Hopelijk ga ik deze keer niet op mijn bek. Op basis van ervaring kan ik daar niet van uitgaan, maar ik ben hardleers als er plezier te beleven valt. Het is niet alsof ik veel tijd met Lizzie doorbreng. We hebben elkaar zes maanden geleden ontmoet, en na een heerlijke twee weken in bed waarvan ik niet zeker wist of ik het zou overleven, zijn we nu als twee meteoren die soms tegen elkaar botsen voordat we wegvliegen om elders verderf te zaaien.

Ik wist niet eens dat ze weer in de stad was tot ik twee uur geleden een berichtje kreeg met de tijd en plaats. Ik was stomverbaasd toen ik een bar met zowel mensen als paranormalen zag. Meestal vermijden wij, het magische volk, de gewone mensen. Ze weten niet dat we bestaan en dat houden we liever zo. Maar er zijn plekken die een uitzondering vormen op die regel en deze bar is er één van.

Het lijkt niet Lizzies ding, maar wat weet ik daar eigenlijk van? Het is niet zo dat we in de tijd die we samen doorbrengen veel praten.

‘En die dan?’

Ik volg de beweging van Lizzies kin naar de mooie, slanke vrouw die alleen aan het eind van de bar zit. Het is erg onbeleefd om bij andere paranormalen een scan uit te voeren, dus ik

waag het er niet op, maar ze geeft een menselijke vibe af. Wat betekent dat Lizzie zin heeft in een spelletje. We hebben het al een paar keer gedaan, een mens opgepikt in een bar en haar meegenomen naar het dichtstbijzijnde hotel voor een nacht vol wilde seks met een beetje magie. Als bloedlijnvampier is Lizzies beet orgastisch, wat een recept is voor een heleboel plezier.

Ik ben vanavond niet in de *mood*. Ik had Lizzies berichtje moeten negeren, of in ieder geval nee moeten zeggen. Het is 23 april, wat betekent dat ik gisteren vijfentwintig ben geworden.

Het betekent ook dat Bunny vandaag al zeven jaar dood is. Zeven is een geluksgetal, maar het voelt nu niet zo. Verdriet is iets vreemds. De meeste dagen overleef ik op de warmte van spreuken die Bunny me leerde, of door schoon te maken met het specifieke brouwsel van keukenheksachtige magische meuk waarvan ze bezwoer dat het negatieve emoties zou afweren.

Op de slechte dagen doorloop ik een heel ritueel om haar te herdenken. Schoonmaken en toverspreuken oefenen en haar lievelingskoekjes bakken, en dan tot slot jankend door de doos met foto's heen gaan die ik in mijn kast heb staan. Ze zou me een klap tegen mijn achterhoofd geven als ze me zo zou zien. Ze zou me eraan herinneren dat de doden niet voor altijd weg zijn, en dat het geen zin heeft om mijn levensjaren te verspillen met rouwen om iemand die door een deur is gestapt naar het volgende station van de grote reis van het leven.

Op de goede dagen geloof ik haar. Op de slechte dagen? Iets minder. En haar sterfdatum is altijd een slechte dag.

'Evelyn.' Lizzies stem is koud, maar dat is niets nieuws. Ze mag dan wel zinderend in bed zijn, daarbuiten hoeft je niet op hitte of zelfs warmte te rekenen.

Ik zucht en probeer me te concentreren. Haar minder dan mijn volle aandacht geven is gevaarlijk, en dat is precies waarom ik vanavond niet had moeten komen. Ik kijk weer naar de dame aan de bar. Ze wrijft op een heel verleidelijke manier met

haar rietje langs haar onderlip terwijl ze naar ons... naar Lizzie kijkt. 'Ze is knap.'

'Liever iemand anders?'

Ik kijk halfslachtig het café rond. Bijna iedereen kijkt naar Lizzie, hoewel de meesten het stiekem doen. Ik kan het ze niet kwalijk nemen. Ze is een lust voor het oog, een slanke witte vrouw met donker haar in een strakke paardenstaart en een voorliefde voor strakke yogakleding. Haar legging en getailleurde sweatshirt zouden haar eruit moeten laten zien als een moeder die per ongeluk van het sportveld van de kinderen deze groezelige bar binnengewandeld is.

Als een prooi.

Lizzie is een bloedlijnvampier, uit een familie die de magie bezit om het bloed in iemands lichaam te controleren, absurd veel geld en een orgastische beet heeft. Ze is nog nooit in haar leven iemands prooi geweest.

De andere roofdieren hier weten het ook. Ik zie een vrouwelijke weerwolf die haar partner de voordeur uit sleurt, en in de hoek zit een demon met een absurd goede magische vermoeding die gebaart om de rekening.

Ze geven Lizzie vrij baan om te jagen.

Jammer dat ik vanavond niet in de stemming ben. Ik sla mijn derde – vierde? vijfde? – tequilashot achterover en zet het glas neer, terwijl ik de plakkerigheid van de bar probeer te negeren. 'Wat je maar wilt. Ze is prima.' Op elke andere avond zou ik naar de vrouw aan het eind van de bar toe lopen, haar een charmante glimlach toewerpen terwijl ik iets te drinken voor haar zou kopen en haar naar Lizzie toe leid. Vanavond voelt het als te veel moeite.

'Jaloers aan het worden, Evelyn?'

Zelfs als dat zo was – en dat ben ik niet – weet ik wel beter dan dat hardop te zeggen. Lizzie neukt misschien graag met me, maar ik ben niet zo dom om te denken dat orgasmes haar

zouden weerhouden als ze me zou willen vermoorden.

Bunny had gelijk. Ik ben een domme sukkel. Dat is de enige mogelijke verklaring waarom ik keer op keer met Lizzie het bed deel, en iets in me verlangt ernaar om langs het randje van de afgrond te dansen.

Door dat verlangen leun ik tegen Lizzie aan. Ik kan vanavond plezier hebben. Ik dwing mezelf plezier te hebben, zelfs als het mijn dood wordt. Normaal gesproken heb ik geen doodswens, maar niets is normaal op 23 april. Niet meer.

‘Misschien neem ik haar wel mee naar huis, in plaats van haar voor jou in te pakken.’ Ik grijns naar Lizzie. ‘Wedden?’

Ze bestudeert me met haar griezelige donkere ogen. ‘Ben je dronken?’

‘Nee. Waarschijnlijk niet. Oké, misschien een beetje.’ Ik ben gewoon emo en laat me meeslepen. Niet dat Lizzie er ook maar enig benul van heeft dat ik gisteren jarig was of dat Bunny vandaag zeven jaar overleden is. Zo’n relatie hebben we niet. Wat wij hebben, kan niet eens een relatie genoemd worden. Het is een... hoe noemen mijn sterfelijke collega’s het? Een scharrel.

‘Als je niet dronken bent, wat is er dan mis met je? Je gedraagt je nooit zo.’

Als ik een ander persoon was, als wij andere mensen waren, zou dit het keerpunt zijn. Ik zou opbiechten waarom ik zo down ben en zij zou iets doen om me te troosten. Maar dat soort dingen gebeuren alleen in romantische films. Niet in het echte leven. ‘Ik wil er niet over praten.’

‘Evelyn.’

‘Het is oké. Ik ben oké.’ Ik gebaar naar de barman om nog een shotje te bestellen, maar Lizzie grijpt mijn pols. ‘Doe geen moeite. We gaan.’

Ik knipper. ‘Pardon?’

‘Je hoorde me wel.’ Ze legt wat biljetten op de bar en sleept me mee naar de deur. Ze beweegt zo snel dat ik haar nauwelijks

kan bijbenen. Ik zie de dame aan het eind van de bar teleurgesteld kijken, en dan zijn we al bij de deur. Niemand probeert me te redden, hoewel ik niet echt in gevaar ben.

Dat denk ik tenminste.

‘Lizzie?’ Ik stoot bijna met mijn heup tegen een van de tafels, maar op de een of andere manier voelt Lizzie het aankomen en trekt ze me op het laatste moment opzij. Ik adem hoorbaar uit. ‘Waar is de brand?’

‘Je loopt gewond rond. Elk roofdier daar stond op het punt te komen snuffelen.’

Ik knipper weer, maar mijn reactie gaat verloren als ze me mee naar buiten trekt en de koude nachtlucht me in het gezicht slaat. Het zou me moeten ontneren, maar op de een of andere manier doet het me vooral beseffen hoe dronken ik ben. Ik ruk mijn arm uit Lizzies greep. Of dat probeer ik. Het enige wat ik krijg voor mijn moeite, is wat morgen waarschijnlijk een mooie blauwe plek zal zijn. ‘Laat los.’

Ze negeert me. ‘Als ik je in een taxi zet, ga je dan naar huis om je roes uit te slapen?’

Tien minuten geleden was dat alles wat ik wilde doen. Nu zet ik mijn hakken in het zand, aangemoedigd door de tequila ingefluisterde belofte van een goede nacht die onmogelijk kan eindigen in een ramp. ‘Het is nog vroeg.’

‘Evelyn.’

‘Lizzie.’ Ik aap haar na. ‘Je wilde de mooie vrouw. Laten we haar gaan halen.’

‘Ik ben niet in de stemming om op een melancholische dronkenlap te passen.’

‘Eh, hallo, onbeleefd. Ik ben niet melancholisch. Melancholie is voor dichters en mensen die de volgende grote literaire roman schrijven. Ik ben gelukkig. Vrolijk. Leuk om bij in de buurt te zijn.’

‘Mmm.’ We bereiken de stoerprand en ze steekt haar hand op,

ik neem aan om een taxi aan te houden. Maar de auto die aan komt rijden is donker en heeft geen enkel gebruikelijk kenmerk van een taxi. Ik zou het merk niet eens kunnen noemen.

Ik kijk ernaar. 'Is dit zo'n dure *black car-service*? Want ik kan mijn rekeningen prima betalen, maar dat doe ik door geen geld te verspillen aan dit soort shit. Hij is opzichtig, Lizzie. Eerlijk gezegd pure verspilling.'

Ze kijkt me aan en ik zou bijna zweren dat ze overweegt om mijn keel door te snijden om van deze puinhoop af te zijn.

Uiteindelijk schudt ze haar hoofd. 'Stap in de auto, Evelyn, of ik laat je instappen.'

'Als je...'

Blijkbaar is Lizzies geduld op. Ze grijpt me bij de achterkant van mijn nek terwijl ze tegelijk de deur opent, met een vloeiende beweging waarvan ik onder de indruk zou zijn als ik niet zo pissig was.

Ik kan amper vloeken voor ze me op de achterbank duwt.

'Behandel me niet alsof ik een bedreiging ben!'

'Je bent geen bedreiging. Je bent een risico.' Ze schuift naast me en trekt de deur dicht. Ik reik naar de hendel van de andere deur, maar de auto rijdt snel genoeg weg om me in de stoel te drukken.

Ze is gewoon... Ze is zo... Ik draai me om en kijk naar de chauffeur. Een snelle scan – het is onbeleefd, maar dat kan me niet schelen – vertelt me dat hij een vampier is. Verdomme. Ik leun naar voren en klop op de rugleuning van de bestuurdersstoel. 'Sorry, maar ik word ontvoerd.'

Lizzie rolt met haar ogen. 'Je wordt niet ontvoerd. Ik red je van jezelf. Graag gedaan.'

'Nee, ik word zeker ontvoerd. Stop de auto.'

De chauffeur antwoordt niet, maar dat had ik eerlijk gezegd ook niet verwacht. Het is een van Lizzies handlangers, iemand die vampier is gemaakt en nu werkt voor een bloedlijnvampier.

Grappig hoe de vampiercultuur het kapitalisme zo grondig nabootst, maar Lizzie vond het nooit leuk als ik haar erop wees. Bunny had met haar regel om uit de buurt van vampiers te blijven een punt.

‘Ik ben geen risico,’ mompel ik. ‘En ik hoef niet gered te worden.’

‘Tuurlijk.’ Ze snuift. ‘Wat jij wilt, Evelyn.’

Ik zak achterover in de stoel. Mijn hersenen klotsen rond in mijn schedel. ‘Ik denk dat ik je haat.’

‘Nee, dat doe je niet.’

Nee, dat doe ik niet. Ik leun haar kant op en leg mijn hoofd op haar schouder.

‘Oké dan. Ik haat je niet.’

‘Ik weet het.’

Ik por haar arm. Net als ik denk dat Lizzie geen gevoel voor humor heeft, komt er een beetje van naar buiten. Ik weet bijna zeker dat ze me nu voor de gek houdt, maar als ik omhoogkijk, naar haar prachtige gezicht, zie ik alleen een kleine glimlach om haar lippen. In de duisternis van de achterbank kan ik mezelf er bijna van overtuigen dat haar ogen ook een beetje warmer zijn geworden. ‘Ik denk dat ik je moet bedanken dat je me van mezelf hebt gered. Accepteer je orgasmes als betaling?’

‘Evelyn.’ Er klinkt liefdevolle ergernis in haar toon. ‘Sluit je ogen en rust uit.’

Ik weet niet of het door de vampiermagie of de alcohol komt, maar ondanks mijn inspanningen om ze open te houden glijden mijn ogen dicht. De slaap komt en gaat, om me uiteindelijk mee te sleuren in een donkere omhelzing.

Het is bijna genoeg om mezelf ervan te overtuigen dat ik Lizzies vingers kalmerend door mijn haar voel strijken.

Evelyn

‘Wakker worden, Evelyn.’

Ik til mijn hoofd op van het kussen en knipper met mijn ogen. Mijn hoofd bonkt op de maat van mijn hartslag en mijn mond... Nou, het is beter om niet te veel na te denken over de smaak in mijn mond. ‘Ik moet mijn tanden poetsen.’ Ik kijk om me heen en herkenning rolt in golven over me heen. Ik ben hier nog maar een paar keer geweest, maar ik herken het grote bed met het absurd dure bedlinnen en lekkere donzen dekbed. Ik weet nog steeds niet zeker of vampiers eigenlijk wel slapen, maar Lizzie doet geen half werk. De slaapkamer is een luxueuze donkere oase. Te luxueus naar mijn smaak. Te donker. Maar in kleine hoeveelheden kan ik het wel waarderen.

‘Waarom lig ik in jouw bed?’ Ik ga rechtop zitten en moet mijn best doen om niet over te geven. ‘Waarom heb je me hiernaartoe gebracht? Je had me gewoon naar huis moeten brengen.’ Ik herinner me vaag dat ze me het huis in droeg en me instopte met haar gebruikelijke efficiëntie. Het zou hartverwarmend kunnen zijn als ik niet zo misselijk was.

Natuurlijk verpest ze het meteen. ‘En je laten stikken in je eigen braaksel en alleen laten sterven? Ik denk het niet.’ Ze wappert met haar handen. ‘Het maakt niet meer uit. Er is geen tijd. Je moet gaan.’ Haar uitdrukking is koud en haar stem afstandelijk, zelfs het beetje warmte dat ik gewend ben is er niet. Er is zeker niets van de zachtheid die ze me gisteravond liet zien.

Stom dat ik iets mis waarvan ik eigenlijk wel vrij zeker weet dat ik het zelf verzonnen heb. Ik haal mijn haar uit mijn gezicht en probeer verder te denken dan de kater die ervoor zorgt dat ik terug in bed wil kruipen en me een paar uur niet wil bewegen. ‘Waarom? Wat is er aan de hand?’

‘Dit tussen ons is voorbij. Nu meteen.’ Ze kijkt weg, haar huid zo bleek dat hij bijna doorschijnend lijkt in het maanlicht dat door het open raam naar binnen stroomt. ‘Ik heb net gehoord dat mijn moeder onderweg is. Ze is er zo.’

Plotseling ben ik mijn kater bijna vergeten. Lizzie mag dan een zwak voor me hebben, maar haar moeder heeft een nog angstaanjagendere reputatie dan zijzelf. Als die erachter komt dat haar dochter met een heks naar bed is geweest, zal ze elke druppel bloed uit mijn lichaam halen.

Verdomme, Bunny had gelijk. Ik had nooit met vampiers moeten scharrelen.

Ik wil toevallig graag mijn bloed in mijn lijf houden, dus ik spring op. Mijn maag klotst op een verontrustende manier, maar ik heb geen tijd om misselijk te zijn. Ik begin mijn kleren aan te trekken. ‘Hoelang heb ik nog?’

‘Niet lang.’ Ze klinkt bijna verveeld. Alsof ik een leuk speeltje was waarmee ze zich vermaakt heeft, maar waarvoor het nu tijd is om weggegooid te worden.

Dat zou geen pijn moeten doen. Ik wist wat dit was toen ik me al die maanden geleden door haar liet verleiden in die club. Dom dat ik gevoelens erbij heb gehaald. Maar gisteravond

voelde anders. Of misschien was het de tequila die me dom en emo maakte. Lizzie heeft me hierheen gebracht omdat ik mezelf voor gek zette, niet omdat ze echt om me geeft.

Als ze om me gaf, zou ze niet terwijl mijn dood nadert zonder wat te doen blijven toekijken.

Wat ben ik een dwaas. Ik begon echt voor haar te vallen. Ik trek snel mijn laarzen aan. 'Als je me gewoon naar huis had laten gaan, zou dit niet gebeurd zijn.'

'Niks meer dan nog een fout in een lange rij.'

Nou, fuck, dat doet écht pijn. Ik haal diep adem en probeer voorbij alle emoties te denken die met de restjes tequila in mijn lichaam spoken. Ik kan me later bezighouden met mijn gebroken hart. Als ik hier niet snel wegkom, ruikt Lizzies moeder het misschien uit mijn borstkas. 'Je moet me hier weggrijpen.' Lizzie heeft dezelfde krachten als haar moeder en de rest van haar familie. Ze kan me lang genoeg beschermen om weg te komen.

'Ik heb geen tijd. Ik moet haar ontvangen als ze aankomt.' Ze trekt haar kleren van gisteravond – van eerder vanavond? – uit en trekt een schone outfit aan. Sukkel die ik ben, kan ik niet anders dan toekijken en treuren om elk stukje huid dat door haar effen knoopjesjurk bedekt wordt. Ik heb nog nooit een *lover* gehad met een lichaam zo perfect als dat van Lizzie, en alles wat ze met bloed kan doen versterkte elke seksuele ervaring die we hebben gehad.

En ze... heeft gisteravond voor me gezorgd? Ook al weet ik wel beter, ik moet steeds denken aan dat zachte moment in de auto. Ik hallucineerde niet. Ik zweer het. Ik twijfel, met bonzend hart. Misschien had ik het mis toen ik dacht dat dit niets was. Misschien... 'Kom met me mee,' flap ik eruit.

Lizzie trekt een wenkbrauw op. 'Evelyn.'

Ik weet wel dat ik geen verloren strijd moet voeren, maar mijn mond luistert naar mijn dwaze hart. 'Alsjeblieft, Lizzie. Je bent zoveel meer dan het wapen waar ze je voor gebruiken.

Je zou zoveel meer kunnen zijn.'

Ik wil haar niet veranderen. Dat nooit. Maar wat zou ze kunnen zijn als ze echt vrij was van de ketenen van haar familie? Ik had het haar nooit durven vragen als ik niet vreesde voor mijn leven.

Ze loopt mijn kant op en duwt met haar vingers mijn kin een tikje omhoog. Haar donkere ogen zijn ondoorgrondelijk. 'Ik kan eerlijk gezegd niet inschatten of je me probeert te manipuleren of dat je dat echt gelooft.' Ze schudt langzaam haar hoofd. 'Hoe dan ook, het zal niet werken. Ik hoef niet meer te zijn dan een wapen. Ik geniet ervan om een wapen te zijn.' Haar greep wordt steviger en een paar tellen lang denk ik dat ze misschien iets heel schokkends gaat doen, zoals me zoenen. Hoewel ik beter weet, word ik toch een beetje week.

Dan duwt ze me weg. 'Wegwezen.'

Ik heb geen hart meer om te breken. Mijn leven is op de beste momenten wreed en genadeloos, en mensen zijn dat nog meer. Dat weet ik. Natuurlijk weet ik dat. Dat verandert niet dat het pijn doet als de vrouw met wie ik het zes maanden heb gedaan, toegeeft dat het haar niet kan schelen of ik leef of sterf.

Na de emotionele aardbeving van gisteravond wil een deel van me zich oprullen en gewoon laten gebeuren wat er gaat gebeuren.

Dat gevoel duurt niet lang, maar ik schaam me er toch voor.

Ik kijk hoe Lizzie de kamer uit loopt, met een zware, roofdierachtige pas. Ze zorgt niet eens dat ik weg ben voor haar moeder er is. *Dat is wat ik waard ben voor haar. Minder dan niets.*

Ik weet dat dat niet helemaal waar is, maar op de een of andere manier maakt dat de pijn alleen maar erger. Ze geeft wel om me, maar niet genoeg om tussen mij en haar familie te gaan staan. Niet genoeg om mijn leven te redden. 'Je bent soms zo'n kreng, Lizzie.'

Zo ga ik niet ten onder.

Ik zak door mijn knieën en voel onder het bed tot ik het pakje vind dat ik daar de tweede keer dat Lizzie me mee naar huis nam had verstopt. Zoals Bunny altijd zei: heb altijd meerdere routes om weg te komen. In het normale leven loont het om op alles voorbereid te zijn, en als je het met een vampier doet, is dat dubbel waar. Je weet nooit wanneer je de moorddadige moeder van je niet-vriendin tegen het lijf loopt.

Ik doe de rugzak om en draai me naar het raam. We zitten op de tweede verdieping aan de voorkant van het huis, dus dat is geen optie als uitgang. Geen reden om mezelf een doelwit te maken. Aan de achterkant van het huis is een trap die door het menselijke personeel wordt gebruikt; de deur daar kan me naar buiten brengen. Het betekent een wandeling door het bos dat het landgoed omringt, maar dat is te doen.

Ik loop naar de deur, maar stop voor het dressoir met de grote antieke spiegel. Lizzie draagt over het algemeen geen sieraden, maar er ligt een schaal vol voor het grijpen. Armbanden, kettingen, ringen en broches, allemaal bezaaid met edelstenen. Veel van de stukken zien er antiek uit. Met zo'n buit kan ik jaren vooruit... of anders een paar maanden uitbundig leven.

Ik steel nooit van vrienden of geliefden, maar Lizzie heeft net bewezen dat ze geen van beide is. Dat maakt deze sieraden eerlijke buit. Ik werp een woedende blik op de deur en haal dan mijn rugzak tevoorschijn om de sieraden erin te dumpen. De voldoening die ik voel als ik bedenk hoe boos ze zal zijn als ze merkt dat het weg is...

Ik ben sneu en het kan me geen reet schelen.

De gang is heerlijk leeg en ik doe geen moeite om te proberen zachtjes te doen terwijl ik naar de trap sprint. Ik zou me toch niet kunnen verstoppen voor een vampier van Lizzies familie. Hun magie is nog meer gebaseerd op bloed dan die van normale bloedlijnvampiers. Naast een heleboel trucjes kunnen ze

elk wezen met bloed in hun lichaam binnen een bepaald bereik voelen.

Spelletjes verstopperij zijn ongetwijfeld snel afgelopen.

Ik sprint zo snel naar beneden dat ik bijna struikel. Ik zou graag beweren dat al die seks met Lizzie gezorgd heeft voor een goede conditie, maar de waarheid is dat ik alleen ren als een klus misloopt, en mijn klussen lopen zelden mis. *Als je moet rennen, ben je al de lul.*

Elke ademdeugte voelt als een mes in mijn longen, maar ik kan het me niet veroorloven om rustiger aan te doen. Wanneer ik onderaan de trap de deur uit kom stormen, is er nog steeds niemand te zien. Waar is de buitendeur? Ik heb hem gezien toen ik het huis eerder in me opnam, maar adrenaline en mijn kater zorgen voor gezoem in mijn hoofd waardoor ik dingen slechts vaag kan oprakelen. Er zijn tientallen deuren in deze gang. Slaapkamers van het personeel? Was de uitgang achter deur vier of vijf?

Een rilling schiet over mijn rug als de beveiligingsspreuk die ik ooit over dit huis heb uitgesproken activeert. Vijf. Tien. Vijfentwintig. O fuck, dat zijn veel vampieren. Is er vandaag een familiereünie?

Ik ruk de vierde deur open en haast me naar binnen. Het is een stoffige zitkamer. Ik snap er niets van. 'Wat de fuck?' Ik wist zeker dat dit de uitgang was. Tegen een muur staat een mottige bank, met ertegenover twee stoelen, ook in ontzettend slechte staat. Er staan een dressoir dat op het punt van instorten staat en een grote draaibare spiegel, die helemaal niet bij de rest van het interieur past.

Op de gang klinken gedempte stemmen, plus het geluid van snelle voetstappen. Ik scan ze, op de automatische piloot. Het zijn mensen, maar dat betekent niet dat ik betrap wil worden. Ik trek de deur zachtjes achter me dicht en hou mijn adem in. Ik wacht tot ze voorbijlopen.

Maar dat doen ze niet.

Ze stoppen een paar meter van mijn deur en blijven op zachte, gehaaste toon praten. Ik zou kunnen wachten tot ze weggaan, maar ik heb nog maar een paar minuten voordat de vampiers het huis binnenstappen.

Het raam dan maar.

Ik loop naar het raam en elke stap doet stof ronddwarrelen. Waarom maakt het personeel deze kamer niet schoon? Overal waar ik in dit huis ben geweest, was het brandschoon. Ik schuif de gordijnen opzij en heb er meteen spijt van als ik een nies voel opkomen. Het maakt niet uit. Ik moet gewoon het raam openkrijgen...

Het is dicht geschilderd.

‘Dat méén je niet.’ Ik heb geen tijd om dat verdomde ding open te krijgen. Er moet toch een andere uitgang zijn. Ik zet een paar stappen in de richting van de deur, maar dan glinstert de spiegel op een vreemde manier. Ik weet dat ik geen tijd heb om rond te snuffelen, maar toch ben ik nieuwsgierig. Een onderzoekje duurt maar eventjes. Ik draai me naar de spiegel en stuur er een minuscuul beetje magie op af. Wat ik aantref, tovert een lach op mijn gezicht.

‘Lizzie, je hebt geheimen.’ Ze heeft een portaal in haar huis. Geen wonder dat het personeel niet in deze kamer mag komen. Het zou een gedoe zijn als ze door het portaal vallen wanneer ze de spiegel willen schoonmaken.

Maar waar leidt het portaal heen?

Ik werp een blik op de deur en bijt op mijn lip. De uitgang vinden is nog steeds een goed plan, maar ik ben lang niet zo snel als de vampiers, en als Lizzie erachter komt dat ik van haar gestolen heb, komt ze me achterna. En niet op een leuke manier.

Maar het portaal? Ik kan erdoorheen gaan en ervoor zorgen dat niemand me kan volgen. Het zal Lizzie niet tegenhouden

om op me te jagen, maar ik heb mijn hele leven geleerd mezelf kwijt te maken. Ik kan haar lang genoeg voorblijven tot haar moeder haar een of andere moordklus oplegt, of tot Lizzie een andere arme ziel vindt om te kwellen.

Eitje.

Dat voelt als een leugen, dus ik negeer het.

Het kost me twee kostbare minuten om een sneetje te maken in mijn duim en een snelle spreuk op de spiegelijst te tekenen. Zodra ik hem activeer, explodeert hij binnen dertig seconden en daarmee sluit het portaal achter me. Een risico, maar een spoor achterlaten zodat Lizzie me kan volgen is riskanter.

Hoop ik.

Ik kan geen seconde twijfelen. Ik trek mijn shirt wat verder open zodat de tatoeages op mijn borstkas minder bedekt zijn. Elke tattoo is een voorbereide spreuk, die alleen een beetje bloed nodig heeft om geactiveerd te worden. Ik druk met mijn bloedende vinger op de tattoo in het midden van mijn borstkas en trek daarmee een schild om me heen. Dat schild zal alleen werken zolang mijn concentratie en kracht het volhouden, maar ik heb echt geen idee wat ik kan verwachten.

Ik stap met één been in het portaal als de deur openzwaait. Lizzie stormt de kamer binnen. ‘Wat ben je verdomme aan het doen?’

‘Ik ontsnap.’ Ik moet alleen de spreuk om de spiegel te vernietigen precies activeren nadat ik erdoorheen ben gestapt. Shit, ik moet dit echt goed timen.

Ik schuif iets verder het portaal in, en daardoor klinkt er een zacht rinkelend geluid uit mijn rugzak. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Nee toch.’

‘Geen idee waar je het over hebt.’ Mijn hart klopt zo snel dat ze de leugen moet kunnen voelen. Ik moet gaan en wel nu.

Ik dacht dat alle warmte uit Lizzie verdwenen was. Dat had ik mis. Ik zie het laatste beetje zachtheid voor mijn ogen ver-

dwijnen en ze ontbloot haar hoektanden naar me. ‘Laat die tas nú vallen, Evelyn.’

Dat zou slim zijn, maar ik heb al heel lang geen slimme dingen meer gedaan. Waarom zou ik daar nu nog mee beginnen? ‘Nee.’ Ik haal nog een keer diep adem en dan activeer ik de spreuk rond de spiegel.

Lizzie springt op me af, maar ze is te laat. Het laatste wat ik zie, is haar woedende gezicht terwijl ze naar me schreeuwt: ‘Ik ga je verdomme vermoorden!’ Dan explodeert de spiegel en worden we van elkaar gescheiden.

Op het moment dat de spiegel explodeert, weet ik gelijk dat ik een fout heb gemaakt. Dit is helemaal geen rechtstreekse portaal. Natuurlijk is het dat niet. Ik had kunnen weten dat Lizzie in haar huis geen open deur naar een andere plek zou hebben.

De duisternis voelt drukkend om me heen, dik en stroperig. Ik zie niets, kan niet ademen en niet denken. O goden, zeg me alsjeblieft dat ik niet aan Lizzie ontkomen ben om in dit niets te sterven.

Verdomme, nee. Mijn instinct brengt me in beweging, al is het nog zo moeilijk om te lopen. De enige andere optie is stilstaan en stikken, en ik weiger zo dood te gaan. Paniek fladdert in mijn borst en giert door mijn hoofd. Ik heb gehoord dat verdrinken een vredige manier is om te sterven, maar hier is geen vrede. Alleen angst.

Blijf doorgaan. Blijf bewegen. De ene voet voor de andere. Je hebt nog steeds kracht en die ga je verdomme gebruiken.

Stap na stap na stap. Het voelt alsof de afgrond me helemaal opslokt, maar ik loop nog steeds ergens op, ook al kan ik niet zien waarop. Er moet een uitweg zijn. Die móét er zijn. Ik moet hem alleen vinden.

Maar als mijn longen om lucht beginnen te schreeuwen, is er nog niets veranderd. Wanhopig ga ik sneller lopen. Ik heb niet veel tijd meer over. Ik weet niet of er zwarte vlekken voor

mijn ogen dansen, daar is het te donker voor. De niet-lucht lijkt tegen me te vechten, probeert me stil te doen staan en me af te remmen.

Fuck het.

Ik begin te rennen. Mijn armen slingeren heen en weer en mijn longen protesteren. Ik klem mijn lippen op elkaar om niet te hijgen, maar binnen een paar seconden zal mijn reflex het overnemen.

Ik ren zo hard dat ik me niet realiseer dat de grond onder mijn voeten weg is totdat ik val.

Voordat ik kan knippen, wordt de duisternis vervangen door bleek daglicht. Ik adem een heerlijke zoutige teug in... en klap dan ergens zo hard tegenaan dat alles zwart wordt.